

वर्जयित्वा शशानानि देवतायतनानि च । वल्मीकांश्चैत्यवृक्षांश्च तन्निविष्टमभूद्वलं ।
 अनीकानां विभागेन पन्थानः संवृताभवन् । प्रवणाय च नैवासन् शाल्वस्य शिविरे नृप ।
 सर्व्वायुधसमोपेतं सर्व्वशस्त्रविशारदं । रथनागाश्वकलिलं पदातिध्वजसङ्कुलं ।
 तुष्टपुष्टबलोपेतं वीरलक्षणलक्षितं । विचित्रध्वजसन्नाहं विचित्ररथकार्मुकं ।
 सन्निवेश्य च कौरव्य दारकायां नरर्षभ । अतिसारयामास तदा वेगेन पतगेन्द्रवत् । १६५
 तदापतन्तं संदृश्य बलं शाल्वपतेस्तदा । निर्याय योधयामासुः कुमारौ वृष्णिनन्दनाः ।
 असहन्तो ऽभियानं तत् शाल्वराजस्य कौरव । चारुदेष्णस्य शाम्बस्य प्रद्युम्नस्य महारथः ।
 ते रथैर्दृशिताः सर्व्वे विचित्राभरणध्वजाः । संसक्ताः शाल्वराजस्य बद्धभिर्योधपुङ्गवैः ।
 गृहीत्वा कार्मुकं शाम्बः शाल्वस्य सचिवं रणे । योधयामास संदृष्टः चेमवृद्धिश्चमूपतिं ।
 तस्य वाणमयं वर्षं जाम्बवत्याः सुतो महत् । मुमोच भरतश्रेष्ठ यथा वर्षं सहस्रदृक् । १६६
 तद्वाणवर्षं तुमुलं विषेहे स चमूपतिः । चेमवृद्धिर्महाराज हिमवानिव निश्चलः ।
 ततः शाम्बाय राजेन्द्र चेमवृद्धिरपि स्वयं । मुमोच मायाविहितं शरजालं महत्तरं ।
 ततो मायामयं जालं माययैव विदीर्य्य सः । शाम्बः शरसहस्रेण रथमस्याभ्यवर्षत ।
 ततः स विद्धः शाम्बेन चेमवृद्धिश्चमूपतिः । अपायाज्जवनैरश्वैः शाम्बवाणप्रपीडितः ।
 तस्मिन् विप्रद्रुते क्रूरे शाल्वस्याथ चमूपतौ । वेगवान्नाम दैतेयः सुतं मेऽभ्यद्रवद्वली । १६७
 अभिपन्नस्तु राजेन्द्र शाम्बो वृष्णिकुलोद्बहः । वेगं वेगवतो राजंस्तस्यौ वीरो विधारयन् ।
 स वेगवति कौन्तेय शाम्बो वेगवतीं गदां । चिक्षेप तरसा वीरो व्याविध्य सत्यविक्रमः ।
 तथा त्वभिहतो राजन् वेगवान् न्यपतद्भुवि । वातरुग्ण इव क्षुणा जीर्णमूलो वनस्पतिः ।
 तस्मिन् विनिहते वीरे गदानुन्ने महासुरे । प्रविश्य महतीं सेनां योधयामास मे सुतः ।
 चारुदेष्णेन संसक्तो विविन्ध्या नाम दानवः । महारथः समाज्ञतो महाराज महाधनुः । १६८
 ततः सुतमुलं युद्धं चारुदेष्णविविन्ध्ययोः । वृत्रवासवयो राजन् यथा पूर्वं तथाऽभवत् ।
 अन्याऽन्यस्याभिसंक्रुद्धावन्याऽन्यं जघ्नतुः शरैः । विनदनौ महारावान् सिंहाविव महाबलौ ।
 रौक्मिणेयस्ततो वाणमग्न्यर्कापमवर्चसं । अभिमन्य महास्तेण सन्दधे शत्रुनाशनं ।
 स विविन्ध्याय सक्रोधः समाह्वय महारथः । चिक्षेप मे सुतो राजन् स गतासुरथापतत् ।
 विविन्ध्यं निहतं दृष्ट्वा ताञ्च विक्षोभितां चमूं । कामगेन स सौभेन शाल्वः पुनरुपागमत् । १६९
 ततो व्याकुलितं सर्व्वं दारकावासि तद्वलं । दृष्ट्वा शाल्वं महाबाहो सौभस्य नृपते तदा ।
 ततो निर्याय कौरव्य अवस्थाप्य च तद्वलं । आनर्त्तानां महाराज प्रद्युम्नो वाक्यमब्रवीत् ।
 सर्व्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु सर्व्वे पश्यन्तु मां युधि । निवारयन्तं संग्रामे बलात् सौभं सराजकं ।
 अयं सौभपतेः सेनामायसैर्भुजगैरिव । धनुर्भुजविनिर्मुक्तैर्नाशयाम्यद्य यादवाः ।
 आश्वसध्वं न भीः कार्या सौभराड्य नश्यति । मयाऽभिपन्नो दुष्टात्मा ससौभो विनश्यति । १७०